

Titlul original al acestei cărți este *The Worst Class Trip Ever* de Dave Barry.

Copyright © 2015 by Dave Barry

© Storia, 2016, pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARRY, DAVE

Cea mai trăsnită excursie cu clasa : din ultimul catralion și ceva de ani

/ Dave Barry ; trad.: Roxana Măciucă. - București : Storia, 2016

ISBN 978-606-94251-0-7

I. Măciucă, Roxana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ILUSTRAȚIE COPERTĂ ȘI DESIGN: Fésüs L. Barna

DTP: Dragoș Tudor

REDACTOR: Tudorița Șoldănescu

CORECTORI: Cătălina Călinescu, Mirela Vișan

REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor

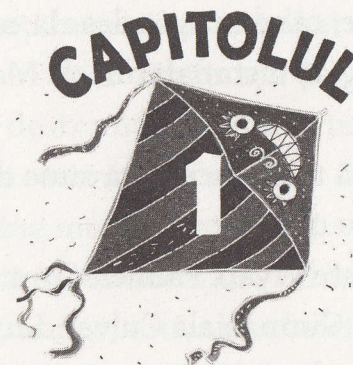
DAVE BARRY

CEA MAI TRĂSNITĂ EXCURSIE CU CLASA

DIN ULTIMUL CATRALION ȘI CEVA DE ANI

Traducere din engleză de Roxana Măciucă

Niciuna din toate cheștiile pe care o să vi le povestesc nu s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi stat lângă Matthew Diaz.

Nu mă înțelegeți greșit: Matt este prietenul meu cel mai bun. Dar poate fi un idiot. Când eram la grădiniță, aproape *toți* băieții erau idioți, așa că nici Matt nu ieșea prea mult în evidență. Și așa am devenit prieteni. Acum, chiar dacă suntem în clasa a VIII-a și Matt este, uneori, incredibil de enervant, am cam rămas cu el pe cap.

Iată de ce am ajuns să stau alături de el în avion, în timpul excursiei cu clasa. Mă gândesc la asta uneori. Dacă aș fi stat oriunde altundeva, aș fi avut parte de o excursie normală și niciuna dintre încurcăturile astea nebunești nu ar fi avut loc.

Pe de altă parte, când mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă nu aş fi stat alături de Matt în timpul acelui zbor...

OK, bănuiesc că totul începe să sune destul de misterios. Să o iau cu începutul:

Numele meu este Wyatt Palmer. Sunt elev în clasa a VIII-a, la Școala Gimnazială Culver din Miami. Cunosc o mulțime de oameni care spun că Miami este un loc ciudat, dar este casa mea, așa că m-am obișnuit cu faptul că tot ce se întâmplă aici nu se întâmplă și în locurile normale.

Să luăm exemplul episodului din urmă cu aproape șase luni, când tata a ieșit să ia ziarul de pe gazonul din fața casei. Îi place să citească rubrica de sport în timp ce își bea cafeaua, ca să se poată plânde de cât de varză sunt cei din echipa de fotbal Dolphin. Așa că primul lucru pe care îl face în fiecare dimineață este să se ducă afară și să ia ziarul de pe gazon.

Ani de-a rândul, a făcut treaba asta doar în boxeri. Mama ura acest obicei. Îi spunea mereu să-și ia măcar un halat de baie pe el ca să nu-l vadă cineva. Tata zicea însă că nu avea cine să fie afară la 6 dimineața și că, în plus, a purta boxeri era același lucru cu a purta un costum de baie. Ceea ce nu e chiar adevărat, mai

ales dacă vedeți boxerii în care doarme tata: n-au pic de elastic, ci doar o grămadă de găuri, care, zice mama, nu se destramă datorită petelor de pe ei. Ea i-a aruncat de câteva ori, dar el s-a dus și i-a luat din gunoi. Tata ține mult la boxerii lui.

În fine, în acea dimineață, s-a dus afară, ca de obicei, să ia ziarul și, tot ca de obicei, câinele nostru, Csonka, l-a privit din pragul casei. Lui Csonka îi place să supravegheze ceea ce se întâmplă, dar știe că nu are voie să iasă afară fără lesă. Tata se apleca după ziar – credeți-mă, nu vreți să vedeți asta – când, deodată, Csonka a început să latre ca un nebun. Tata a sărit speriat, s-a întors să vadă ce se întâmplă și, tocmai când era pe punctul de a țipa la Csonka să înceteze, a văzut de ce lătra de fapt.

Un aligator.

Locuim în apropierea unui canal. Peste tot în Miami sunt canale care fac legătura cu Parcul Național Everglades, ceea ce înseamnă că a locui aici e cam același lucru cu a locui într-o mlaștină. Avem case, drumuri, centre comerciale și altele, dar totul este construit deasupra unei mlaștini. Cât despre animalele care trăiesc în mlaștină, ei bine, e plin de ele peste tot. Ne-am obișnuit să vedem în curțile noastre șerpi,

șopârle și toate soiurile de broaște, păsări mari, cu picioroange și, în unele cartiere, chiar și crabi. Și, din când în când, mai apare și câte un aligator.

Acesta despre care vă povestesc nu era unul tocmai mic și se afla pe iarba din fața casei, la vreo trei metri de aleea principală. Asta însemna că, atunci când s-a dus să-și ia ziarul, tata trecuse fix pe lângă el, fără să-l observe. L-a văzut clar doar când Csonka a început să latre. Și nici în ruptul capului nu se gândea să treacă din nou pe lângă el.

— Rosa! Rosa! a început s-o strige pe mama.

Împreună cu mama și cu sora mea, Taylor, am alergat spre ușă să vedem ce se întâmplă. Tata era pe alee, încercând cu o mână să-și țină boxerii pe el și cu cealaltă îndreptând *Miami Herald* spre aligator, ca și cum ar fi fost o armă sau ceva de genul ăsta. Mama a țipat, la fel și Taylor, iar eu am scos un sunet ciudat. Era un aligator destul de mare.

— Sună la 911! a strigat tata. Mai repede!

— OK! a răspuns mama, alergând spre bucătărie.

Csonka lătra deja ca un apucat. În plus, ieșise din casă fără lesă, ceea ce era o încălcare a regulilor, dar credea, bănuiesc, că așa îl apăra pe tata. Nu făcea însă altceva în afară de a-l enerva teribil pe aligatorul care

a început să înainteze lent, așa cum fac toți aligatorii. Cred că pusese ochii pe Csonka, dar, cu toate astea, se îndrepta oarecum spre mine și spre Taylor, așa că tata a luat-o și el spre noi fluturând *Miami Herald* către aligator și alungându-l: „Șuuu! Marș de-acolo!”

Cu siguranță a fost cel mai curajos lucru pe care putea tata să-l facă, dar asta nu l-a impresionat deloc pe aligator. Ba dimpotrivă, l-a făcut s-o ia în direcția tatei, care s-a întors și a zbughit-o înapoi spre alee.

— ALEARGĂ ÎN ZIG-ZAG! i-a strigat Taylor.

În Florida, unii oameni cred că aligatorii pot să alerge doar în linie dreaptă, așa că le spun copiilor să alerge în zig-zag dacă sunt urmăriți vreodată de un aligator. De asta i-a strigat Taylor așa ceva. Dar e un mit. În clasa a V-a, profesorul de științe, domnul Buntz, ne-a arătat un filmuleț cu un aligator care alerga bine-mersi după o găină moartă, târâtă în zig-zag de un tip. Atunci domnul Buntz a zis că ar trebui să alergăm în linie dreaptă când se întâmplă să dăm peste un aligator.

— ESTE UN MIT! i-am strigat tatei. ALEARGĂ ÎN LINIE DREAPTĂ!

— Încerci să-l *omori*? a țipat Taylor la mine, trăgându-mi un pumn în braț.

Taylor este în clasa a VI-a și îi place să se dea în spectacol.

Adevărul e că tata nu putea să ne audă pe niciunul dintre noi din cauza lătratului lui Csonka, care devenise și mai zgomotos. Aligatorul stătea acum chiar pe alee și Csonka era destul de aproape de el, ceea ce nu era bine deloc, pentru că aligatorii, pe lângă faptul că *pot* merge în zig-zag, pot și să se miște foarte repede atunci când vor. Cel din filmulețul domnului Buntz a prins chiar și găina și a fost cât pe ce să-l prindă și pe tipul care o târa.

Poliția a ajuns destul de repede. În vreo două minute, trei mașini s-au oprit pe strada din fața casei noastre cu sirenele pornite. Toți vecinii au ieșit din casele lor ca să vadă ce se întâmplă. În plus, și oamenii care se îndreptau spre serviciu și-au oprit mașinile ca să se uite la noi.

Polițiștii au coborât, dar nu au reușit să se apropie prea mult de aligatorul care îl urmărea pe câinele nostru care, la rândul lui, lătra în continuare. În următoarele minute, tot mai mulți oameni și-au oprit mașinile în fața casei noastre, astfel că, în curând, s-a strâns o mulțime destul de mare care îl urmărea pe tata.

În cele din urmă, au sosit niște ofițeri de la poliția animalelor. Ei sunt obișnuiți cu aligatorii care apar pe gazonul din fața caselor, așa că au reușit să-l captureze în vreo cinci minute. L-au prins cu un lasou, i-au acoperit botul cu bandă adezivă și l-au dus într-o dubă. Vecinii s-au întors la casele lor, șoferii și-au reluat drumul și Csonka s-a oprit din lătrat. În cele din urmă, totul s-a terminat. Mama însă continua să-i reamintească tatei că ea îi spusese să nu mai iasă din casă cu boxerii ăia, dar el nu o luase în seamă. Nu! Nu o ascultase etc. etc. etc., i-a zis mama de vreo 650 de ori.

Seara, în timpul mesei, am primit un mesaj de la un puști din clasa mea, în care scria doar atât: *dă pe 4 acu' lol*. Am deschis televizorul din bucătărie și ne-am văzut casa într-o înregistrare video pe care o făcuse unul dintre trecători. Se vedea și aligatorul și era și un cadru de aproape cu tata care își ținea boxerii plini de găuri. I se vedea burta care i se revărsa peste boxeri și avea părul în toate părțile, așa cum se întâmpla în fiecare dimineață.

— Arăți foarte bine, tată, i-am zis eu.

— Nu pot să difuzeze asta fără permisiunea mea, nu-i așa? a întrebat tata.